

Reel Kavanozu Gizemi

Yavuz DEMİRKIRAN

Reçel Kavanozu Gizemi

Yavuz DEMİRKİRAN

Kırlarda, inişli çıkışlı tepelerin kıvrımlı bir yolla buluştuğu yerde, Bayan Berry'nin fırını vardı. Her sabah, taze ekmek ve çilek reçelinin tatlı kokusu açık pencerelerinden dışarı süzülürdü. İki siyah örgülü ve hardal sarısı yağmurluklu meraklı bir kız olan Molly, orayı ziyaret etmeyi çok severdi. Burnunu cama yapıştırır ve Bayan Berry'nin fırından sıcak somunlar çıkarmasını izlerdi.

Bir sabah, Bayan Berry unlu elleri belinde fırınında duruyordu. "Bir kavanoz çilek reçeli daha kayboldu!" dedi, kırışık mavi gözleri endişeyle kocaman açılmıştı. "Bu haftaki üçüncü!" Köylüler dışarıda toplandı, fısıldaşıp başlarını salladılar. Hepsi ormana doğru işaret etti. "O sinsî rakun olmalı," dediler. "Her zaman bela çıkarır."

Molly kulağının arkasına bir kurşun kalem sıkıştırdı ve defterini çıkardı. İyi bir dedektifti, sabırlı ve adildi. Reçel kavanozunun durduğu boş rafa baktı. Sonra tuhaf bir şey fark etti. Boş kavanoz tam orada, pırıl pırıl temiz duruyordu, kapağı da yanında düzgünce konmuştu. "Hmm," dedi Molly kaşlarını çatarak. "Dağınık bir rakun temiz bir kavanozu geri getirmez. Gerçek kanıt aramalıyım."

Molly kırmızı lastik çizmelerini giydi ve dışarı çıktı. Sabah çimenleri nemliydi ve hava çam ve taze ekmek kokuyordu. Diz çöktü ve yeri inceledi. Yumuşak toprakta ayak izleri vardı, ama çok küçüktüler, bir rakun için fazlasıyla küçük. "Bunlar fare izine benziyor," diye fısıldadı, ela gözleri heyecanla parlıyordu. İzleri ormanın kenarına doğru takip etti.

İzler fırının arkasına, odun yığınının yanından ve böğürtlen çalılarının karışıklığının altına götürdü. Molly kimseyi korkutmamak için yavaşça ilerledi. Hafif hışırtılar ve minik cıvıltılar duyabiliyordu. Yaprakları nazikçe araladı ve baktı. Gördüğü şey onu şaşırttı. Üç küçük fındık faresi kırıntıları ve meyveleri oyuk bir kütüğe taşıyordu.

Fındık fareleri Molly'nin başparmağından büyük değildi, altın kahverengi tüyleri ve krem rengi karınları vardı. Yuvarlak siyah gözleri güneş ışığında kırpışıyordu ve püsküllü kuyrukları soru işareti gibi kıvrılmıştı. İki ebeveyn, yiyeceklerle doldurulmuş küçük dokuma ot keseleri taşıyordu. Daha da küçük üç bebek sırtlarına yapışmıştı. "Eğlenmek için çalmıyorlar," diye fısıldadı Molly. "Kış için yiyecek topluyorlar."

Molly boş temiz kavanozları hatırladı. Bir fındık faresinin dikkatlice kavanozdaki son reçeli yaladığını ve sonra kavanozu fırına doğru yuvarladığını izledi. "Kavanozları geri getiriyorlar," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar dürüst küçük yaratıklar." Akıllı bir planla çınlayarak fırına geri döndü. Reçel kavanozu gizeminin gerçeğini Bayan Berry'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Fırında, köylüler hâlâ homurdanıyordu. "O rakun kovulmalı!" dedi biri. Molly sarı yağmurluğuyla dimdik durdu. "Bekleyin!" diye seslendi. "Ayak izlerini takip ettim ve onlar rakun izi değildi. Minik fare izleriydi. Reçeli fındık fareleri alıyor, ama kavanozları temiz geri getiriyorlar. Kış için yiyeceğe ihtiyaçları var." Köylüler sustu, birbirlerine baktılar.

Tam o sırada rakun bir fiçinin arkasından başını uzattı, siyah maskesi suçlu görünüyordu. Tüylerine bir yaprak yapışmıştı. "Gördünüz mü?" dedi Molly. "O başından beri buradaydı, ama reçeli o almadı. Kanıt olmadan onu suçladık." Rakun kehribar gözlerini kırıştırdı ve küçük, umutlu bir cıvıltı çıkardı. Bayan Berry tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve "Vay canına. Ona bir özür borçluyuz," dedi.

Bayan Berry, Molly'ye döndü. "Ama fındık fareleri ne olacak? Çok aç olmalılar." Molly kırık dişini göstererek gülümsedi. "Paylaşabiliriz! Günün artık kırıntılarını ve biraz reçeli güvenli bir yere bırakabiliriz. Böylece fındık fareleri yiyecek bulur ve fırın tam kavanozlarını kaybetmez." Köylüler başlarını salladı. "Bu nazik bir fikir," dedi Bayan Berry. "Hadi yapalım."

O öğleden sonra herkes yardım etti. Molly böğürtlen çalılarının yanında düz bir taş buldu ve küçük bir tabak kırıntı ile küçük bir kâse reçel koydu. Bayan Berry birkaç meyve ve bir parça ekmek ekledi. Artık aklanmış olan rakun, en iyi yeri koklayarak bulmaya yardım etti. Yiyeceği fındık farelerinin güvenle ulaşabileceği, fırının malzemelerinden uzak bir yere yerleştirdiler.

Ertesi sabah Molly tabağı kontrol etti. Boştu ve yerinde kır çiçeğı tohumlarıyla dolu küçük bir dokuma ot kesesi vardı. Fındık fareleri bir teşekkür hediyesi bırakmıştı. Molly güldü ve Bayan Berry'ye gösterdi. "Onlar da karşılık veriyor!" dedi. Köylüler gülümsedi. Rakun mutlu bir küçük dans yaptı, halkalı kuyruğı sallanıyordu. Gizem çözülmüştü ve herkesin içi ısındı.

O günden sonra Bayan Berry'nin fırınının yeni bir rutini oldu. Her sabah, fındık fareleri için küçük bir sepet artık kırıntı ve biraz reçel koyuyordu. Fındık fareleri bir daha raflardan almadılar. Kavanozları geri getiriyorlar ve bazen küçük hazineler bırakıyorlardı: parlak bir çakıl taşı, bir tüy veya bir çiçek. Rakun fırının resmi karşılayıcısı oldu ve Molly tüm dedektiflik çalışmaları için özel bir defter aldı.

Molly kanıtın şüpheden daha önemli olduğunu öğrendi. "Birini sadece sinsi görüldüğü için suçlayamazsın," dedi köylülere. "İpuçlarını takip etmelisin." Bayan Berry başını salladı, sıcak gülümsemesi yanaklarını kırmıştı. "Ve biraz nezaket çok şey başarır," diye ekledi. Fındık faresi ailesi gelişti ve rakun sonunda ona güvenen arkadaşlar edindi.

Soğuk bir akşam Molly fırının penceresinin yanında oturmuş, defterine yazıyordu. Fındık farelerinin ot keseleriyle ve rakunun çizgili kuyruğuyla bir resmini çizdi. Altına şöyle yazdı: "Reçel Kavanozu Gizemi: minik ayak izleri ve büyük bir kalple çözüldü." Defterini kapattı ve gülümsedi. Dünya gizemlerle doluydu ve o hepsini nezaketle çözmeye hazırды.

Ve böylece köy paylaşmayı öğrendi. Bayan Berry'nin fırını sıcak ekmeği, tatlı reçeli ve her sabah gelen küçük misafirleriyle ünlendi. Molly büyüteçini hep elinin altında tuttu, bir sonraki gizem için her zaman hazırды. Ama reçel kavanozlarının dersini asla unutmadı: dikkatlice bak, adil ol ve sahip olduklarını paylaş. Son.